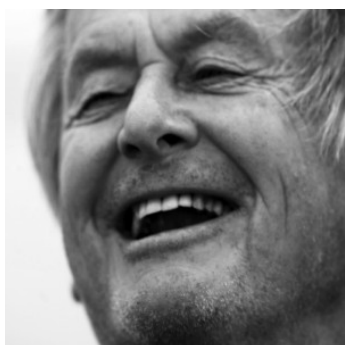

Olafur Hallgrimsson

MINNEORD

STEINAR LORENTZEN

Olafur døde 2. august på Oksenøya sykehjem i Bærum, noen dager før han ville ha fylt nitti år. Her bodde han en tid sammen med Kirsten, sin elskede kone gjennom 67 år. De siste årene kjempet han mot økende helseutfordringer.

Olafur var islending, født i Akureyri i 1934 som nummer to av fire søsken. Faren var Islands første profesjonelle fotograf, og moren var en habil dikter. Barna mistet foreldrene tidlig, men sterk motivasjon og gode evner gjorde det likevel mulig for Olafur å studere medisin i Heidelberg, Tyskland. Her møtte han også sitt livs kjærlighet, norske Kirsten, som studerte for å bli tannlege. De giftet seg i 1957 og fikk tre barn.

Olafur fullførte medisinstudiet i 1963 og tok doktorgrad i 1965 med en avhandling om Ménières sykdom. Han arbeidet et par år på Island før familien slo seg ned i Norge. Han spesialiserte seg som nevrolog ved Drammen sykehus og Rikshospitalet, og ble ferdig i 1971. Han ble også spesialist i psykiatri i 1975 etter å ha tjenestegjort ved Universitetets psykiatriske klinikk, Vinderen og Gaustad sykehus.

Som psykiater var Olafur fra 1975 til 1979 først assisterende overlege på Ullevål, psykiatrisk avdeling for kvinner. Deretter ledet han avdelingens poliklinikk på Stovner fram til 1985. Etter et kort intermesso som overlege på Gaustad, etablerte han en selvstendig spesialistpraksis som ble kjernen i hans yrkesliv, fram til han var nærmere åtti.

Psykoterapi og psykoanalyse ble viktige fordypningsområder for Olafur. Han ble psykoterapiveileder i spesialistutdannelsen i 1982 og gjennomførte utdanning ved Norsk psykoanalytisk institutt fra 1977 til 1985. Han var styremedlem i Norsk Psykoanalytisk Forening fra 1985 til 1992, og varaformann fra 1985 til 1986.

Olafur og jeg har hatt mange møtepunkter i en lang rekke faglige og private sammenhenger. Vi arbeidet samtidig på Gaustad midt på 70-tallet, en nybrottsid med store endringer innenfor psykiatrien. Omtrent samtidig startet vi begge vår utdanning ved Norsk psykoanalytisk institutt.

Det var lett å bli glad i Olafur. Han var en fargerik, sosial, vennlig og pratsom person. Han hadde mange sterke meninger, som han gjerne delte med andre. Han engasjerte seg mye i det han kalte «det emosjonelle rommet», relasjonen mellom pasient og behandler. Han opplevde at en overdreven tendens til å intellektualisere aspekter av relasjonen hindret dypere emosjonell kontakt mellom de to partene, noe han så som helt avgjørende for pasientenes utvikling og vekst. Dette resulterte i heftige diskusjoner, foredrag og ikke minst en artikkel som ble livlig diskutert i kliniske kretser.

Som avslutning velger jeg et sitat fra to av barna, Jorunn og Kjartan:

«Han var familiekjær, og har satt sitt merke i alle oss som har levd med ham. En kraftfull, klok, snill, kreativ, dristig og uvanlig mann med mange talenter er borte, men vil leve videre i en stor etterslekt med syv barnebarn, og til nå åtte – snart ni –oldebarn.»

Det lyses fred over hans minne.

Publisert: 16. desember 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0608
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 26. mars 2026.